

เด็กชายผู้เรียนรูั้ที่จะยั้ม

ช่วงพักทางความคิด

หน้ากากแรกของผมไม่ได้มาในรูปของคำโกหก

มันมาในรูปของรอยยั้ม

ไม่มีใครจับผมนั่งลงแล้วบอกว่า “จงซ่อนตัวตนของเธอไว้”

เด็ก ๆ แทบไม่เคยได้รับคำสั่งที่ตรงไปตรงมาขนาดนั้น บทเรียนมาในคราบของการยอมรับ
สายตาหนึ่งครั้ง การพยักหน้าหนึ่งครั้ง ความเจ็บที่จางหายไปเมื่อคุณทำตัวถูกต้อง

ผมเรียนรู้ตั้งแต่เด็กว่าผู้คนผ่อนคลายลงเมื่อผมยั้ม

ผู้ใหญ่ดูกังวลน้อยลง

ห้องต่าง ๆ สงบลง

ความตึงเครียดคลายลง

ผมค้นพบอำนาจชนิดแปลกประหลาดชนิดหนึ่ง ไม่ใช่อำนาจของกำลัง ไม่ใช่อำนาจของ
ตำแหน่ง แต่เป็นอำนาจที่ทำให้ชีวิตของคนอื่นง่ายขึ้น

ในตอนแรกมันดูไร้เดียงสา

เด็กคนหนึ่งต้องการความกลมเกลียวเหมือนต้นไม้ต้องการแสงแดด

แต่ของขวัญทุกชิ้นล้วนมีราคาที่ซ่อนอยู่

ยิ่งผมเรียนรู้ที่จะอ่านสภาพอากาศทางอารมณ์รอบตัวได้มากเท่าไร ผมก็ยิ่งใส่ใจภูมิอากาศ
ของตัวเองน้อยลงเท่านั้น

ผมรู้ว่าเมื่อไรที่คนอื่นผิดหวัง

ผมรู้ว่าเมื่อไรที่พวกเขาโกรธ

ผมรู้ว่าเมื่อไรที่พวกเขาต้องการความมั่นใจ

แต่ผมแทบไม่เคยหยุดถามว่าตัวเองต้องการอะไร

ผมกลายเป็นคนที่ชำนาญในการปรับตัว

ทักษะนั้นจะรับใช้ผมได้ดี

หลายปีต่อมามันจะช่วยให้ผมทำงานข้ามวัฒนธรรม ประเทศ ภาษา และทวีป

แต่ก่อนที่มันจะกลายเป็นทรัพย์สินทางอาชีพ มันเป็นเพียงกลยุทธ์เอาตัวรอด

เด็กชายคนหนึ่งพยายามรักษาความสงบ

ปัญหาของหน้ากากไม่ใช่ว่ามันหลอกคนอื่นได้

ปัญหาคือมันได้ผล

มันได้ผลดีเสียจนในที่สุดผู้คนเริ่มให้รางวัลแก่การแสดง

และเมื่อการแสดงเริ่มก่อให้เกิดความรัก การยอมรับ และความรู้สึกว่าได้เป็นส่วนหนึ่ง การ
ถอดมันออกก็กลายเป็นเรื่องอันตราย

คุณเสี่ยงที่จะสูญเสียผู้ชม

ผมจึงยึดต่อไป

ไม่ใช่เพราะผมมีความสุข

แต่เพราะมันเป็นสิ่งที่ทุกคนคาดหวัง

และที่ไหนสักแห่งภายในเด็กที่กำลังยึดคนนั้น มีคำถามหนึ่งอาศัยอยู่ คำถามที่จะติดตามผม
ไปอีกหลายสิบปี:

ถ้าทุกคนรักหน้ากาก แล้วใบหน้าที่อยู่ข้างใต้จะเป็นอย่างไร?

Ferdinando